

[Ministeren for offentlige arbejder.]

batten, men det synes jeg egentlig ikke der er megen anledning til. Jeg har under den debat, der tidligere er ført herom, gjort opmærksom på, at det ikke er en linje, vi alene har fulgt; den linje har man også fulgt, medens det ærede medlems partifæller sad i regeringen, måske ikke lige bestemt på det område, men på tilsvarende områder, når det drejede sig om vejfundsarbejder. Jeg har tidligere foreslået, at vi tog hele spørgsmålet op til overvejelse, når tildeling skulle finde sted i det kommende år, og derfor tror jeg ikke, man så stærkt behøver at drage dette spørgsmål ind i debatten. Selvfølgelig bliver der også adgang til i det kommende udvalg at drøfte sådanne spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Holmberg mente ikke, at sognekommunerne havde fået tilstrækkelige tilskud i henhold til de nu foreslåede refusionsbestemmelser. Hvis man sammenligner dette forslag med det forslag, der blev fremsat i fjor, er der sket en forbedring på 25 pct. Det synes jeg er en betragtelig forbedring, når man dog tilsyneladende ikke var så utilfreds med forslaget på dette punkt, da det første forslag blev fremsat i 1955. For amter og købstæder ligger forbedringen på 10 pct., og det vil altså sige, at dette forslag i langt højere grad end de tidligere forslag imødekommer ønskerne om forbedring af amternes og kommunernes og særlig sognekommunernes stilling i retning af større tilskud af disse midler.

Det ærede medlem hr. Kirkegaard havde den opfattelse, at jo længere man kom østpå, i hvert fald her i Danmark, jo bedre var vejene — og mente dermed, at man havde forsømt Vestjylland — men vi fik en levende demonstration af, at det i hvert fald ikke gjaldt for Københavns vedkommende, idet de ærede medlemmer hr. Heising og hr. Poul Claussen i høj grad beklagede vejforholdene i København, som ligger væsentlig østligere end Vestjylland.

Når man skal foretage en fordeling som den her foreslåede af midler fra vejmillionerne, vil der altid gøre sig forskellige interesser gældende. Det er rigtigt, hvad man også har peget på her, at når København bliver væsentlig ringere stillet end i øjeblikket, er det, fordi vi er gået over til et

nyt princip, som efter min mening i det store og hele må være rigtigt, idet man giver større tilskud til kommuner med store vejstrækninger og tyndt befolkede egne. Her ved imødekommer man altså de ønsker, som det ærede medlem hr. Kirkegaard fremsatte, og selv om det ærede medlem ikke kunne regne ud, hvor meget det betød i de vestjyske kommuner, tror jeg nok, de tal, jeg har oplyst om her, er vidnesbyrd om, at der virkelig bliver en forbedring, ikke mindst for kommunerne i Ringkøbing amt, men også for en række andre kommuner. Jeg giver de ærede medlemmer hr. Heising og hr. Poul Claussen ret i, at København ikke har fået samme gunstige stilling, som det meste af det øvrige land får efter dette forslag, men det skyldes altså, at man er kommet ind på et andet princip, og at det har været teknisk vanskeligt at tilgodese København. Det er imidlertid ikke rigtigt, at København får 2 mill. kr. mindre. Efter de tal, jeg er i besiddelse af, skulle det være omkring godt 1 mill. kr. mindre, men det er selvfølgelig også alvorligt nok for København at få et sådant minus. Ministeriet er opmærksom på disse ting, der særlig kan anføres for Københavns vedkommende, og jeg vil gerne give tilsagn om, at jeg i det udvalg, som nu skal nedsættes, vil være med til at se på dette og prøve, om der er mulighed for at bøde på nogen af ulemperne. Jeg kunne tænke mig, at man måske kunne finde frem til en løsning for de amtsveje, der fører ind til København. Dette blev også nævnt af det ærede medlem hr. Heising. Man kunne måske her give et tilskud til sådanne veje, der reelt lå på linje med amternes tilskud, men det er klart, at hvis man gør det, vil det straks rejse ønsker ude fra de store kommuner og måske også fra de mellemstore kommuner, som kan have samme problemer.

Det er altså til syvende og sidst et spørgsmål om den økonomiske ramme, som er sat for dette forslag. Det var ingen sag for mig som minister for offentlige arbejder, hvis jeg frit kunne råde over vejmillionerne, hvad jeg ikke kan. Jeg er bundet af en håndfæstning dér, og hvert år bliver der sagt: så og så mange penge skal der bruges til dette formål. Det er altså, når det kommer til stykket, et spørgsmål om at afmåle, hvor meget det danske samfund kan ofre på det,